

DATUM	6 & 7 juli 2019
VOORGANGER	Hans Schoorlemmer
EVANGELIE	Johannes 6: 50-58

‘Ik ben het levende brood dat uit de hemel is neergedaald; wie daarvan eet, zal niet sterven. En het brood dat ik zal geven voor het leven van de wereld, is mijn lichaam.’

Wat een taal! Wat taal, die Jezus bezigt in de synagoge van Kafarnaüm. Het brood, dat ik geef is mijn lichaam. In het Grieks staat er ‘sarks’ wat vlees betekent. Lichaam is nog een wat softe vertaling. De mensen daar in de tempel, Jezus geloofsgenoten, zijn geschokt, ontsteld. Hoe die man ons zijn lichaam, zijn vlees te geven. In Gods naam wat bedoelt hij toch? Voor veel van ons– twee duizend jaar later, – is het nog steeds de vraag. In Gods naam, die liefde is...

“Ik ben het levende brood dat uit de hemel is neergedaald; wie daarvan eet, zal niet sterven”. We herkennen die woorden van Jezus woorden in de klassieke tafelgebeden van de kerk, in uitnodiging tot de communie ook. Het is goed je te realiseren, dat als Jezus ze in het Johannes evangelie zegt, daar geen priester staat in kazuifel met een ouwel boven met een goud-zilveren ciborie, maar mens van vlees en bloed, een als wij, een mens met handen en voeten, met zand tussen zijn tenen, met ogen en oren, in voor die tijd gewone kleding...

“Ik ben het brood, dat uit de hemel is neergedaald. Dit lichaam, dit lijf, zoals ik ben, zo heeft mijn Vader mij gewild, dit lichaam heb ik gekregen, om aan jullie te geven...

Het brood, dat ik geef, is mijn lichaam. Veel moderne gelovigen en zeker hier in de Dominicanenkerk zijn we daar rijk mee gezegend, zeggen: die woorden moet je symbolisch, die moet je niet letterlijk verstaan. Het brood, dat uit de hemel neerdaalt is meer geestelijk. Nee. Jezus nodigt ons niet uit tot kannibalisme, als je zijn woorden plat letterlijk verstaat doe je je verstand, maar doe vooral Jezus, kind van God, door Hem gedragen, maar evenzeer mens als wij, onrecht. Maar Jezus zegt het wel zo en niets voor niets. Hij en ook wij staan in een traditie die het lichaam, het lijfelijke zeer serieus neemt.

Elders in het evangeliën bij Mattheüs zegt Jezus: ik had honger, en jij...ik had dorst, en jij... ik was ziek, naakt...ik was vreemdeling...ik was gevangen...en jij hebt me..., Jezus heeft in een lichaam geleefd, - het vlees aangenomen – . Hij kent de lijfelijke ervaring van hoe doods stilte kan zijn, hoe relaties - ooit bloeiend en levend- kunnen verstommen, invallend zwijgen pijnlijke stilte, aanhoudende nachten...,maar ook hoe een mens ontwaakt, weer adem krijgt....(Ik verwijs hier naar het gedicht “Als een lichaam” van H. Oosterhuis, dat we voor het evangelie hebben gelezen HS)

In liefde heeft Jezus zijn leven, zijn lichaam gegeven, liefde tot het uiterste, zijn leven, zijn geest, **...Dat doet Hij als verzen Heer, middel ons zijn kerk nog.**

Zeker onze rooms katholieke traditie heeft het lijfelijke, het zinnelijke in haar geloof bewaard en gekoesterd...Geloven doe je niet alleen met je verstand, je geest, je hoofd, maar ook met je lijf, zintuigen. We worden aangeraakt, hebben een geloof van handen en voeten...

Juist mensen die verlangen om opgenomen in onze kerk vertellen daarover.

Noor, die al jaren kerkte, maar op haar vijftigste haar keuze door het vormsel wilde bevestigen, vertelde: “Wat ik zo mooi vind van deze kerk is dat je naar voren komt, , vanuit de bank opstaat, loopt en je hand opent – ze opende daarbij haar hand en schoot al vol toen ze vertelde...en dat het heilig brood daarin wordt gelegd... Marloes, afgelopen jaar in de Paaswake gedoopt, was geraakt door de Paaswake van het jaar daarvoor, de Paaskaars, al die kaarsen in het donker, de geur van de wierook, de Aanwezigheid, de Voldheid die in die eerbied was.

In het voorjaar werd ik gebeld door een familie in Stadshagen. “Het gaat niet goed met vader, Hij komt niet meer uit bed en of hij het allemaal mee gaat maken weten we niet - maar kan er iemand komen om hem te zalven of de handen op te leggen. Ik ging naar de familie toen en belde aan. De deur ging niet meteen open. Ik hoor gerommel en onrust de deur. Ik dacht: het zal toch niet te laat zijn...De dochter doet open en verontschuldigt zich: “Hij is niet meer te houden...pa is opgestaan en wil zich scheren. Hij wil er klaar voor zijn...” En hij was klaar voor. Wonderwel. De man ontving de hand die ik op zijn hoofd legde, ontving de handen en de dank van zijn naasten bij de vredeswens. Hij kon niet meer eten. We legden de communie in zijn hand. Zijn broze lijf en ogen waren een en al liefde en dankbaarheid. In de Jacobbrief staat: “Is onder u iemand ziek, laat hij de oudsten van de gemeente roepen en zij moeten een gebed over hem uitspreken, hem zalven en de handen opleggen. En het gelovige gebed zal de zieke oprichten. Dat geschiedt dus, dat geschiedt nog steeds! Is dat geestelijk, is dat symbolisch? Nee dat is het brood dat uit de hemel neerdaalt. Daar is de Verrezene, die zich lichaam, zijn liefde geeft....

Hans Schoorlemmer

Gedicht: Als een lichaam (uit ‘Stilte zingen’ van Huub Oosterhuis)

Verte landschap licht op water
zacht aanhoudend dagen woorden
stemmen adem niet verstokkend
als een lichaam

Onverhoeds invallend zwijgen
lood op water doodse stilte
hard aanhoudend nachten niemand
als een lichaam

Klanken adem stem ontwakend
ongebroken vrij uitgaande
hoog opklinkend licht van woorden
als een lichaam.